

Nr 75.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön **m. fl.**, om *ändrade grunder för statsbidrag till lindring i mindre bemedlade djurägares kostnader för djursjukvård.*

Sedan år 1937 har statsbidrag enligt vissa fastställda grunder utgått till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård. En ändring i de av riksdagen antagna bestämmelserna har genomförts sedan dess, och för närvarande kan statsbidrag åtnjutas av *dels* djurägare, för vilken det senast fastställda beskattningsbara beloppet enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt icke överstiger 400 kronor, *dels ock* djurägare, för vilken det senast fastställda taxerade beloppet enligt nämnda förordning uppgår till högst 1 800 kronor, ändock att det beskattningsbara beloppet överstiger 400 kronor. Statsbidrag må dock icke tillkomma den, som har en till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktig förmögenhet överstigande 12 000 kronor.

Med avseende å statsbidragets storlek, så skall detta utgå med $\frac{3}{5}$ *dels* av den del av veterinärarvodet, som överstiger sju kronor, *dels ock* av resekostnaden för den del av veterinärens resa, som faller utanför ett avstånd av 10 km från veterinärstationen.

Det är ganska uppenbart, att förevarande bestämmelser äro mycket restriktiva. Endast ett förhållandevis mycket ringa antal djurägare kan sålunda komma i åtnjutande av den hjälp, varom här är fråga, och därtill blir ju storleken av understödet ganska obetydlig för dem, som befinnas berättigade till understöd. Att så är förhållandet framgår ganska tydligt av det jämförelsevis ringa anslag, som årligen behöver upptagas å statsbudgeten för ändamålet. Med hänsyn härtill förefaller det berättigat vidtagna erforderliga ändringar i nu gällande bestämmelser *dels* ur synpunkten, att statsbidraget till den enskilde mindre bemedlade djurägaren kan utgå med något större belopp än förut och *dels* med tanke på att antalet av bidragsberättigade må kunna utökas. För närvarande synes viss ändring nödvändig också av den anledningen, att därigenom förhindras att antalet bidragsberättigade reduceras, vilket förefaller oundvikligt, därest icke lämplig åtgärd vidtages. Utfallet av fastighetstaxeringen innevarande år torde komma att medföra, att fastigheternas taxeringsvärden höjas med cirka 30 %. Härigenom förlora ju rent automatiskt åtskilliga djurägare sin hittillsvarande rätt till statsbidrag. På grund härav måste den för rätt till bidrag enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhetsgränsen höjas i proportion härtill. Den beskattningsbara inkomstgränsen för rätt till bidrag

enligt nämnda förordning bör också höjas. Detsamma torde också gälla inkomstgränsen för det taxerade beloppet. Såsom fallet nu är uteslutes ett stort antal småbrukare från möjligheten att tillgodogöra sig statsbidrag på grund av att den beskattningsbara eller taxerade inkomsten överstiger den enligt förordningen fastställda. I många fall gäller det också sådana, vilka äro belastade med jämförelsevis avsevärda skulder och med hänsyn härtill skulle vara i behov av ekonomiskt stöd från samhällets sida. Den hjälp, som de bidragsberättigade nu kunna erhålla, är heller icke tillfredsställande. Detta gäller alldeles särskilt de djurägare, vilka bo på långt avstånd från veterinärens stationsort. Det måste betraktas såsom orättvist, att den, som är boende ute i periferien, alltid skall betungas med större utgifter till veterinärens resekostnader än andra, vilka ha förmånen att bo närmare densamme. Bidragsgrunderna äro därför i behov av en omändring i så måtto, att kostnaderna bli ungefärligen lika för alla oberoende av bostadsplats. Härigenom åsyftas icke att göra förhållandena sämre för de djurägare, vilka nu intaga en något gynnsammare ställning, utan i stället att genom utökad statsbidrag åstadkomma en utjämning till förmån för de på längre avstånd boende mindre bemedlade djurägarna. Detta kan lämpligen ske på så sätt, att ingen av dessa djurägare skulle behöva erlægga mer än 3 kronor till resekostnaderna. Under tecknade ha icke för avsikt att påyrka någon omedelbar ändring av nu gällande förordning, utan nöja oss med hemställan om utredning av hithörande spörsmål så skyndsamt som möjligt.

Under återopande av det anförda tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning angående ändring av gällande bestämmelser om statsbidrag till lindring i mindre bemedlade djurägares kostnader för djursjukvård samt att för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm i januari 1945.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Einar Andersson,
Hyssna.

Gösta Skoglund
i Umeå.

Per Orgård.

Sigfrid Jonsson
i Järvsand.

Lars Jonsson
i Haverö.

Nils A. Larsson
i Östersund.

Bertil Andersson.

Erik W. Norén.